

TALÁLT VERS

Wathay Ferenc

(1568 – ?)

ÁLDOTT VÉNSÉG

Áldott vénség, vigadj, ne bánkódjál,
És Istenek azközt imádkozzál,
Hogy ily jókval ajándékoztattál.

Szép dolgokat mert már te megkaptál,
És Istennek kedvében jutottál,
Fejér szakállal megvirágoztattál.

Illy jó üdőt minden ember nem ér,
Noha gyakran Istentől igen kér,
Mert nincs oly szépség, kinél többet nem ér.

Oh, jó gyümölcs, miért hát bánkódnál?
Egy kevésse noha megrothadtál,
És erődben mintha meglassúdtál,

Sok jó üdőt de te immár értél,
Gonoszokat elvegy meg úgy értél,
Békességet s háborúkat értél.

Jó egészség, betegség is látott,
Gyakran öröm, siralom is bántott,
Szükség, bévség hozzád találkozott.

Törted szíved szerelmeskedésben,
Nyulászatban, gyakor boritalban,
Jó lovakat mezőn nyargallásban.

Kiváltképpen most ez de vígságod,
Hogy fiadnak fiait láthatod,
Unokáid jóra tanéthatod.

Én is mondom, vagyon min örülnöd,
De mégis egy legnagyobb örömöd
Van, kiért Istent igen kell dicsérnöd.

Írja aztot Szent János könyvében,
Hogy Istennek széki előtt, mennyben,
Huszonnégy vén vagyon éneklésben.

Gyolcsban vadnak, földig mind fejrben,
Az szék előtt ülnek mind székekben,
Egy-egy arany korona fejekben.

Ez nem semmi: Isten is böcsüli,
És véneket szépen leülteti,
Mert fölsége is őket szereti.

Oly szokás volt régenten is errül,
Ki nem köszönt vénekek azontul,
Az oly ember megöletett mentül.

Rajtad legyön most is hát tisztesség,
Ki nem böcsül, az legyen kisebbség,
És ne érje ötet soha vénség.

Gonosz néven azért ha nem vennéd,
Fiad korátul és nem szégyenlenéd,
Tanácsot adnék, ha tudnám, köszönnéd.

Íme, semmit hoztál ez világra,
Mezételen születél halálra,
Ismét semmit viszesz másvilágra.

Nem viheted messze te életed,
Nytva az sír, kiben kell tétetned,
Utad végén ne bévétsd költséged.

Ez világrul már ne gondolkodjál,
Pénz, gazdagság mellől mind elállj,
Hogy vének közt megkoronáztassál.

Kérlek, apósság, hogy jussak eszedben,
Rabságomban ki ezt írák egyben,
Mert reménységem nagy van életedben.